

Arrest

nr. 259 433 van 18 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen in België binnengekomen op respectievelijk 13 oktober 2019 (verzoeker) en 20 januari 2020 (verzoekster) en hebben zich er vluchteling verklaard op respectievelijk 22 oktober 2019 (verzoeker) en 22 januari 2020 (verzoekster).

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op respectievelijk 22 januari 2020 (verzoeker) en 12 maart 2020 (verzoekster) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 17 februari 2021 gehoord.

1.3. Op 30 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 31 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van M. S. V. R. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in La Libertad in El Salvador. U woonde met uw ouders, uw grootmoeder en uw partner in de wijk Lupita in La Libertad tot aan uw vertrek. In augustus 2017 begon u te werken in een carwash waar u verantwoordelijke was. Op 5 september kwamen vier bendeleden van de MS13, waaronder ene Sombra, naar uw werk en vroegen aan u om blanke wapens, vuurwapens en drugs te bewaren. U weigerde en ze vroegen om met uw baas, genaamd J.O.G.H. te spreken, maar u zei dat u de verantwoordelijke was. Hierop vroegen ze opnieuw om drugs en wapens te bewaren en een oogje in het zeil te houden voor als de politie er aankwam en anders zou u zich aan de gevolgen mogen verwachten. Toen u die avond naar huis ging, werd u onderweg opgewacht door deze bendeleden waarna u in de auto werd geduwd. Ze bedreigden u met een wapen en zeiden dat u moest samenwerken en ze u anders zouden raken. Ook legden ze u een renta van 150 dollar per maand op en indien u dit niet betaalde, zouden ze u schade toebrengen. Ze kwamen frequent naar uw werk en vroegen of u er reeds aan had gedacht om tot de bende toe te treden. Op 10 maart 2018, op een zaterdag, namen de bendeleden u mee naar een destroyer huis. U was aanwezig terwijl de bende iemand in het destroyer huis folterde en vermoordde. De bendeleden zeiden dat dit ook u en uw vrouw zou overkomen indien u de renta niet betaalde. Ook mocht u hetgeen u gezien had aan niemand vertellen. Op 10 april 2018 vroegen ze u eveneens om lid te worden van de bende omdat u er veel over wist en de zaak dan kon dienen als verstopplek voor hen. Ze zeiden dat u een postvatter kon zijn voor hen, maar u antwoordde dat dit niet kon en u met niemand problemen wilde hebben. U zegt ook dat u, na zo'n 8 maanden renta betaald te hebben, plots twee maanden stopte met de renta te betalen omdat u het geld niet had. Hierna werd u op uw weg naar huis door de vier bendeleden onderschept en gedurende 18 minuten geslagen waarna u naar de dokter moest om verzorgd te worden. Op een zondag in november 2018 stond u alleen in de carwash toen de bendeleden arriveerden en een machete vol bloed op u legden. Ze zeiden dat ze meer geld wilden, waarna u geld gaf van de zaak. U vertelde uw baas over de problemen op 15 december 2018, waarna hij u opslag gaf. Op 30 juni 2019 lieten de bendeleden het bedrag oplopen tot 600 dollar omdat ze wilden dat u zou zwijgen. U kon dit niet betalen en kwam met de bendeleden overeen dat u, met de hulp van uw vrouw, iedere maand 500 dollar zou betalen, wat u deed tot op 30 september 2019. Ze kwamen geregeld langs om u te bedreigen en zeiden dat u zich op de vlakte moest houden en dat ze wisten wanneer u buitenkwam en hoe laat uw vrouw vertrok. Ze wilden ook dat u een tatoeage liet zetten met het nummer van de bende en hun initialen. Ze bleven naar de zaak komen en lieten dan wapens achter, waarna ze telkens terugkwamen en zeiden dat u niets mocht zeggen. U zei tegen uw baas dat u iets overkomen was, dat er personen zijn zaak wilden innemen en zij wapens en drugs in de zaak stockeerden. Uw baas wilde u meer betalen, maar u weigerde en vertrok uit El Salvador. Toen u reeds in België was, kwamen de bendeleden enkele keren naar uw huis in El Salvador en vroegen aan uw vrouw waar u was. Ook kreeg u toen u reeds in België was een WhatsApp bericht op 5 december 2019 van iemand die zei dat ze wisten waar u was, dat u hier aan het werk was en u voor de gevolgen zou instaan indien u zou terugkeren. Op 11 oktober 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 13 oktober 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 oktober 2019. Ter staving van uw verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten; jullie identiteitskaart; uw kaart van de belastingen; jullie huwelijksakte; een aangifte bij het parket; de geboorteakte van jullie zoon; een bewijs van de familiesamenstelling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador:

Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende MS13 van 2017 tot 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van uw problemen met de bende MS13. Uw verklaringen over de bedreigingen door bendeleden kunnen immers niet geloofwaardig worden geacht.

Ten eerste zijn uw verklaringen over het incident waarbij u geslagen werd en naar een dokter moest, alsook de renta die u betaalde, weinig coherent en komen ze niet overeen met de verklaringen hieromtrent van uw vrouw. Zo geeft u in uw relaas aan dat ze u sloegen op het werk en uw vrouw daarna merkte dat u geslagen was geweest, waarna u vertelde wat er gebeurd was. Gevraagd om chronologisch te vertellen en aan te geven wanneer u geslagen werd, zegt u in uw relaas dat u op 20 augustus geslagen werd (CGVS1, p. 11). Later in het persoonlijk onderhoud geeft u echter aan dat de bendeleden u op 10 april 2018 vroegen om lid te worden van de bende, maar u als antwoord gaf dat u geen bendelid kon zijn omdat u op uw gemak wilde zijn en met niemand problemen wilde. Hierop gevraagd of ze hier genoeg mee namen, antwoordt u ontkennend en zegt u dat ze u op dat moment niet hebben gedood, maar ze u enkel geslagen hebben en renta oplegden. Gevraagd wie u geslagen heeft, zegt u dat ze u alle 4 sloegen. U geeft dan ook aan dat ze u gedurende 18 minuten sloegen en u het bewustzijn verloor. Ook geeft u aan dat dit ter hoogte van de stichting was op uw weg naar huis. Gevraagd of u bij bewustzijn bent gekomen en zelf naar huis bent gestapt, antwoordt u bevestigend. Gevraagd of u naar een dokter bent geweest, antwoordt u opnieuw bevestigend en zegt u dat uw nicht een man had die dokter was, dat die u naar de consultatie heeft gebracht, maar enkel de wonde kon worden dichtgenaaid (CGVS1, p. 18 en 19). Aangezien u eerder verklaarde dat u renta betaalde sinds september (CGVS1, p. 16) wordt u gevraagd wat u bedoelde met de renta die ze vroegen toen ze u sloegen. Hierop verduidelijkt u dat u zo'n twee maanden voordat u geslagen werd, gestopt was met het betalen van de renta omdat u het geld niet had. (CGVS1, p. 18 en 19). Ook geeft u aan dat u uw vrouw vertelde over de renta en de wapens die verstopt werden nadat u geslagen werd (CGVS1, p. 21). Uw vrouw verklaart echter dat u op 20 oktober 2017 geslagen werd in de buurt van uw werk omdat u niet wilde helpen met het bewaren van drugs en wapens. Ook zegt ze dat u de renta één à twee keer weigerde en u ze moest blijven betalen (CGVS2, p. 10). Hierna geeft uw vrouw nog aan dat u haar vertelde over de renta en de medewerking op de dag dat ze u sloegen en u renta begon te betalen nadat u geslagen was. Geverifieerd of u renta betaalde voordat u geslagen werd, zegt uw vrouw dat ze dit eigenlijk niet weet (CGVS2, p. 12). Geconfronteerd met uw verklaringen zegt uw vrouw dat voor zover zij het zich herinnert het in oktober 2017 was. Ook geeft ze nog aan dat u bloedde, blauwe plekken had, dat zij u naar een klein hospitaal bracht waar u verzorgd werd door een dokter die u niet kende. Ook gevraagd of in oktober 2017 de enige keer was dat u dergelijke verwondingen opliep, stelt uw vrouw dat dit de enige keer was dat ze u zo zag (CGVS2, p. 17). Naast de tegenstrijdigheid omtrent de datum van uw verwondingen, moet ook opgemerkt worden dat jullie verklaringen omtrent de

omstandigheden van uw doktersbezoek allerm minst overeenkomen. Geconfronteerd met uw verklaringen omtrent het doktersbezoek komt uw vrouw niet verder dan te stellen dat ze niet weet waarom jullie verklaringen niet overeenkomen (CGVS2, p. 17). U geeft later opnieuw aan dat u in augustus geslagen werd, maar zegt dat u het zich niet goed meer herinnert. U wordt dan geconfronteerd dat u hierna zei dat u in april 2018 geslagen werd waarop u een zeer incoherent betoog begint waarin u stelt dat het toen geen slagen waren, het de eerste keer lichte slagen waren en het de tweede keer ook lichte slagen en verwondingen waren, maar ze toen toch harder waren, wat dan ook allerm minst weet te overtuigen. Gevraagd in welk jaar u de eerste keer werd geslagen, geeft u aan dat uw geheugen u soms in de steek laat. Gevraagd of u al enkele maanden renta had betaald toen u de ernstige verwondingen opliep waarvoor u genaaid moest worden, zegt u opnieuw dat ze u sloegen toen u reeds twee maanden renta betaalde. Gevraagd hoeveel maanden u reeds renta betaalde voordat u stopte met betalen, geeft u aan dat dit zo'n 8 maanden was. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw vrouw zegt u dat u niet weet waarom zij dit zei (CGVS1, p. 24). Dat de data die u en uw vrouw geven voor het moment dat u geslagen werd, alsook de verklaringen omtrent dit doktersbezoek tegenstrijdig zijn, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Bijkomend komt ook de chronologie van de betaalde renta niet overeen in jullie verklaringen. Dat uw vrouw niet zou weten of u reeds renta betaalde voordat u geslagen werd, maar u stelt dat u reeds 8 maanden betaald had, zet jullie verklaringen verder op de helling.

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat uw vrouw van vele zaken omtrent uw problemen met de benedeleden niet op de hoogte is. Gevraagd hoeveel benedeleden u lastigvielen, zegt uw vrouw dat vier benedeleden u thuis kwamen zoeken, maar ze niet weet hoeveel benedeleden naar het werk kwamen. Gevraagd of ze ook niet weet hoeveel benedeleden u geslagen hebben, zegt uw vrouw dat u haar dat niet heeft verteld. Gevraagd of ze weet met welke frequentie ze langskwamen, antwoordt uw vrouw ontkennend (CGVS2, p. 13). Gevraagd of uw baas op de hoogte was van wat er gebeurde, zegt uw vrouw dat ze dit niet weet en u altijd zei dat de baas niet veel langskwam op de werkplek. Gevraagd of ze weet of er ooit effectief wapens verstoppt werden in de carwash zegt uw vrouw dat ze geen idee heeft of ze dat ooit gedaan hebben (CGVS2, p. 14 en 15). Gevraagd of u haar verteld heeft dat u gebeld werd door hen komt ze niet verder dan te stellen dat ze denkt dat ze belden in december, maar ze niet goed weet wat er met u besproken werd. Gevraagd hoe het komt dat ze dit niet weet, zegt ze dat ze hiernaar vroeg en u haar enkel zei dat ze u belden om u uit te schelden (CGVS2, p. 16), terwijl u verklaart dat ze u zeiden dat ze wisten dat u en uw vrouw in België waren en u hier werkte (CGVS1, p. 13). U verklaart zelf dat u slechts enkele dingen aan uw vrouw vertelde en hoe minder zij wist, hoe beter dit was omdat ze tegen u hadden gezegd om het aan niemand te vertellen. Ook geeft u aan dat u nadien enkele dingen aan haar vertelde, maar op een discrete manier (CGVS1, p. 11 en 21). Uw vrouw komt, na confrontatie, niet verder dan te stellen dat er dingen waren die u vertelde en andere dingen niet omdat het soms beter was dat ze niet op de hoogte was (CGVS2, p. 18). Naast het feit dat jullie verklaringen niet overeenkomen over de datum waarop u uw vrouw vertelde over uw problemen is het echter evenmin geloofwaardig dat uw vrouw zo weinig weet over de problemen die u had. U bracht, volgens uw verklaringen, uw vrouw immers op de hoogte dat u renta betaalde, waaraan ze zelfs mee bijdroeg, alsook over dat ze u vroegen om drugs en wapens te verstoppen. Ze wist dan ook reeds af van uw problemen met de benedeleden, waardoor het geen steek houdt dat ze zo weinig details zou kunnen geven. Dat ze zelfs niet zeker is over het aantal benedeleden, noch over het aantal keren dat de benedeleden langskwamen, kan dan ook bezwaarlijk geweten worden aan het feit dat het beter was dat ze hier niet van op de hoogte was, aangezien u haar reeds over uw problemen had verteld. Dat uw vrouw dit niet eens aan u gevraagd heeft nadat jullie beiden veilig in België waren, zwakt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder af.

Daarnaast zijn ook jullie verklaringen over de keren dat de benedeleden bij uw vrouw langskwamen toen u zich reeds in België bevond niet geloofwaardig. U werd gevraagd hoe vaak de benedeleden langskwamen bij uw vrouw toen u reeds in België was waarop u stelt dat ze u dat niet heeft verteld. Hierop gevraagd waarom ze u dit niet zou vertellen, zegt u dat u dat niet weet, dat ze u geen uitleg gaf en ze ook terughoudend was om dingen te vertellen (CGVS1, p. 25), wat allerm minst als afdoende kan beschouwd worden.

Vervolgens is het ook zeer bevreemdend dat u zegt dat de benedeleden u viseerden omdat u de verantwoordelijke was, maar u uw baas zelf amper betrokken heeft bij het oplossen van uw problemen. U geeft aan dat uw baas soms iedere 25ste van de maand langskwam. Ook denkt u dat de zaak ondertussen gesloten is omdat uw baas u aan de telefoon vertelde dat hij plannen had om de zaak te sluiten (CGVS1, p. 14). U zegt dat u uw baas vertelde dat u een probleem had gekend in de zaak nadat u in november 2018 meer geld werd gevraagd en u het geld van de zaak gaf. Ook zei u tegen uw baas dat 'dit en dat' gebeurd was, maar u wilde geen details geven en niet alles vertellen. U zei hem wel dat die personen zijn zaak wilden innemen, dat zij wilden dat u wapens en drugs stockeerde en de zaak niet van u was. U zegt dat uw baas niet wilde dat u zou vertrekken en hij u meer zou uitbetalen omdat hij

wist van de problemen (CGVS1, p. 12 en 13). Later geeft u aan dat u uw baas had gezegd dat u geld moest betalen en hij u hierop opslag gaf, maar u gaf hem geen verdere details. Gevraagd wanneer u uw baas verteld heeft over uw problemen met de benedeleden zegt u dat u hem dit op 15 december 2018 vertelde, want hij u opslag gaf in januari (CGVS1, p. 21). Het is echter niet logisch dat u uw baas gedurende al die tijd, van 5 september 2017 tot december 2018, niet op de hoogte zou brengen van uw problemen aangezien deze grotendeels plaatsvonden in zijn zaak, u slechts de verantwoordelijke was en de benedeleden zelfs wapens verstopten in zijn zaak onder uw toezicht. Dat u hem hier gedurende al deze tijd niet van op de hoogte zou brengen en hem pas inlichtte nadat ze u meer geld vroegen, is dan ook weinig geloofwaardig. De problemen die u had met de benedeleden zijn immers volledig te wijten aan uw werk voor de carwash, waardoor het dan ook niet logisch zou zijn dat u die renta volledig zelf zou betalen en hen wapens liet verstopten zonder uw baas hiervan op de hoogte te stellen.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen met de bende MS13 op uw werk.

Ten slotte is het feit dat uw vrouw aangeeft dat zij renta moest betalen telkens zij haar familie ging bezoeken niet zwaarwichtig genoeg om er een reëel risico op ernstige schade uit af te leiden. Zo geeft ze enkel aan dat de neef van haar moeder en de zoon van de neef van haar moeder benedeleden waren en ze telkens naar het huis van haar ouders gingen en geld vroegen om problemen te vermijden. Ze zegt dat ze hen telkens geld moest geven als ze haar ouders ging bezoeken. Hiervoor moest ze telkens 25 of 30 dollar afstaan om toegang te krijgen (CGVS2, p. 6 en 19). Uit het loutere feit dat ze 25 of 30 dollar moest betalen om naar de wijk van haar familie te kunnen gaan, kan dan ook niet afgeleid worden dat ze een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Ze geeft overigens niet aan dat ze dit bedrag niet kon betalen (CGVS2, p. 6, 19). De neergelegde documenten kunnen evenmin wijzigingen aanbrengen in bovenstaande beslissing. Zo staven jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, alsook de belastingkaart, uw huwelijksakte, de geboorteakte van jullie zoon en het bewijs van familiesamenstelling, enkel jullie identiteit, die hier niet ter discussie staat. De aangifte bij het algemeen parket is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan bovenstaande beslissing dan ook niet wijzigen.

U gaf aan tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u dingen vergeet, uw geheugen u in de steek laat (CGVS1, p. 24). U zegt dat u altijd hoofdpijn heeft door de slagen en verwondingen die u werden toegebracht en u daarom dingen vergeet. Hierop geeft u aan dat u een afspraak heeft met een neuroloog in maart (CGVS1, p. 13), maar tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hier nog geen (begin van) bewijs van ontvangen. Maar hoe dan ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige en coherente wijze uw vluchtmotieven uiteen te zetten.

Uw vrouw gaf als opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud enkel aan dat zowel de naam als de familienaam van haar zoontje fout geschreven waren. Dit wijzigt dan ook niets aan bovenstaande beslissing. U gaf aan geen opmerkingen te hebben op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van S. G. C. D. V. (verzoekster), zijnde de echtgenote van M. S. V. R. (verzoeker), neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar verzoekster wat haar asielaanvraag betreft zich volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen “48/3 tot 48/6” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel*”.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift geen nieuwe stavingsstukken.

2.2.2. Op 19 juli 2021 brengt verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, duidt de Raad erop dat dit artikel van de richtlijn bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49). De schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft

(RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers voeren aan dat zij bij een terugkeer vrezen gedood te worden door de bende MS13 waarmee verzoeker voor zijn vertrek problemen kende. In september 2017 werd verzoeker tijdens zijn werk als verantwoordelijke van een carwash benaderd door bendeleden die eisten dat hij met hen zou samenwerken en hem tevens een renta oplegden. Sindsdien had verzoeker verschillende confrontaties met de bendeleden, die uiteindelijk leidden tot zijn vertrek uit El Salvador op 11 oktober 2019. Na het vertrek van verzoeker kwamen de bendeleden enkele keren naar verzoekers' huis in El Salvador en vroegen ze aan verzoekster waarom haar man zich niet meer op het werk aangeboden had en om te vragen naar de renta die haar man hen moest. Verzoekster besloot vervolgens eveneens El Salvador te verlaten op 19 januari 2020.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers de door hen voorgehouden problemen met de bende MS13 op verzoekers werk niet aannemelijk maken. Immers ondergraven verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

2.3.5.3.1. Ten eerste duidt de Raad erop, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers verklaringen over het incident waarbij hij geslagen werd en naar een dokter moest, alsook de renta die hij betaalde, weinig coherent zijn en bovendien niet stroken met de verklaringen hieromtrent van verzoekster. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen: *“Ten eerste zijn uw verklaringen over het incident waarbij u geslagen werd en naar een dokter moest, alsook de renta die u betaalde, weinig coherent en komen ze niet overeen met de verklaringen hieromtrent van uw vrouw. Zo geeft u in uw relaas aan dat ze u sloegen op het werk en uw vrouw daarna merkte dat u geslagen was geweest, waarna u vertelde wat er gebeurd was. Gevraagd om chronologisch te vertellen en aan te geven wanneer u geslagen werd, zegt u in uw relaas dat u op 20 augustus geslagen werd (CGVS1, p. 11). Later in het persoonlijk onderhoud geeft u echter aan dat de bendeleden u op 10 april 2018 vroegen om lid te worden van de bende, maar u als antwoord gaf dat u geen bendelid kon zijn omdat u op uw gemak wilde zijn en met niemand problemen wilde. Hierop gevraagd of ze hier genoeg mee namen, antwoordt u ontkennend en zegt u dat ze u op dat moment niet hebben gedood, maar ze u enkel geslagen hebben en renta oplegden. Gevraagd wie u geslagen heeft, zegt u dat ze u alle 4 sloegen. U geeft dan ook aan dat ze u gedurende 18 minuten sloegen en u het bewustzijn verloor. Ook geeft u aan dat dit ter hoogte van de stichting was op uw weg naar huis. Gevraagd of u bij bewustzijn bent gekomen en zelf naar huis bent gestapt, antwoordt u bevestigend. Gevraagd of u naar een dokter bent geweest, antwoordt u opnieuw bevestigend en zegt u dat uw nicht een man had die dokter was, dat die u naar de consultatie heeft gebracht, maar enkel de wonde kon worden dichtgenaaid (CGVS1, p. 18 en 19). Aangezien u eerder verklaarde dat u renta betaalde sinds september (CGVS1, p. 16) wordt u gevraagd wat u bedoelde met de renta die ze vroegen toen ze u sloegen. Hierop verduidelijkt u dat u zo'n twee maanden voordat u geslagen werd, gestopt was met het betalen van de renta omdat u het geld niet had. CGVS1, p. 18 en 19). Ook geeft u aan dat u uw vrouw vertelde over de renta en de wapens die verstoopt werden nadat u geslagen werd (CGVS1, p. 21). Uw vrouw verklaart echter dat u op 20 oktober 2017 geslagen werd in de buurt van uw werk omdat u niet wilde helpen met het bewaren van drugs en wapens. Ook zegt ze dat u de renta één à twee keer weigerde en u ze moest blijven betalen (CGVS2, p. 10). Hierna geeft uw vrouw nog aan dat u haar vertelde over de renta en de*

medewerking op de dag dat ze u sloegen en u renta begon te betalen nadat u geslagen was. Geverifieerd of u renta betaalde voordat u geslagen werd, zegt uw vrouw dat ze dit eigenlijk niet weet (CGVS2, p. 12). Geconfronteerd met uw verklaringen zegt uw vrouw dat voor zover zij het zich herinnert het in oktober 2017 was. Ook geeft ze nog aan dat u bloedde, blauwe plekken had, dat zij u naar een klein hospitaal bracht waar u verzorgd werd door een dokter die u niet kende. Ook gevraagd of in oktober 2017 de enige keer was dat u dergelijke verwondingen opliep, stelt uw vrouw dat dit de enige keer was dat ze u zo zag (CGVS2, p. 17). Naast de tegenstrijdigheid omtrent de datum van uw verwondingen, moet ook opgemerkt worden dat jullie verklaringen omtrent de omstandigheden van uw doktersbezoek allerm minst overeenkomen. Geconfronteerd met uw verklaringen omtrent het doktersbezoek komt uw vrouw niet verder dan te stellen dat ze niet weet waarom jullie verklaringen niet overeenkomen (CGVS2, p. 17). U geeft later opnieuw aan dat u in augustus geslagen werd, maar zegt dat u het zich niet goed meer herinnert. U wordt dan geconfronteerd dat u hierna zei dat u in april 2018 geslagen werd waarop u een zeer incoherent betoog begint waarin u stelt dat het toen geen slagen waren, het de eerste keer lichte slagen waren en het de tweede keer ook lichte slagen en verwondingen waren, maar ze toen toch harder waren, wat dan ook allerm minst weet te overtuigen. Gevraagd in welk jaar u de eerste keer werd geslagen, geeft u aan dat uw geheugen u soms in de steek laat. Gevraagd of u al enkele maanden renta had betaald toen u de ernstige verwondingen opliep waarvoor u genaaid moest worden, zegt u opnieuw dat ze u sloegen toen u reeds twee maanden renta betaalde. Gevraagd hoeveel maanden u reeds renta betaalde voordat u stopte met betalen, geeft u aan dat dit zo'n 8 maanden was. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw vrouw zegt u dat u niet weet waarom zij dit zei (CGVS1, p. 24). Dat de data die u en uw vrouw geven voor het moment dat u geslagen werd, alsook de verklaringen omtrent dit doktersbezoek tegenstrijdig zijn, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Bijkomend komt ook de chronologie van de betaalde renta niet overeen in jullie verklaringen. Dat uw vrouw niet zou weten of u reeds renta betaalde voordat u geslagen werd, maar u stelt dat u reeds 8 maanden betaald had, zet jullie verklaringen verder op de helling.”

Verzoekers' uitleg dat zij twee verschillende personen betreffen en dat zij elk de feiten anders hebben beleefd, volstaat geenszins ter verklaring van bovenstaande inconsistenties. Immers, in tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, hebben deze tegenstrijdigheden geen betrekking op “*details*” maar op een essentieel element van hun asielrelaas, met name het incident waarbij verzoeker werd geslagen en naar een dokter moest. De Raad onderstreept dat verzoekers' verklaringen over zowel de situering in de tijd van dit incident als de omstandigheden van het doktersbezoek dermate tegenstrijdig zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door de loutere uitleg dat ze elk de feiten anders hebben beleefd.

Verder voeren verzoekers nog aan dat verzoeker zijn vrouw niet alles vertelde en duiden zij op de positie van de vrouw in de Salvadoraanse cultuur. Het gegeven dat verzoekster niet op de hoogte was van het hele verhaal verklaart volgens hen waarom zij zich vergist omtrent bepaalde details. De Raad herhaalt evenwel dat bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op “*details*” maar op een essentieel element van hun asielrelaas. Aangezien uit verzoekers' verklaringen blijkt dat verzoekster toen verzoeker thuis kwam opmerkte dat verzoeker gewond was (notities CGVS verzoeker, p. 11; notities CGVS verzoekster, p. 17) en dat verzoeker toen verzoekster vertelde over de renta en de medewerking (notities CGVS verzoeker, p. 21; notities CGVS verzoekster, p. 12), kan van verzoekers redelijkerwijze worden verwacht dat zij gelijklopende verklaringen zouden afleggen over wanneer dit incident plaatsvond, het daaropvolgend doktersbezoek en de renta die verzoeker al dan niet reeds voor dit incident betaalde.

2.3.5.3.2. Verder wordt het door verzoekers aangehaalde vluchtmotief, met name de problemen met de bende MS13, nog verder onderuit gehaald door de vaststelling dat verzoekster van vele zaken omtrent verzoekers problemen met de bende niet op de hoogte bleek te zijn. Immers doet de commissaris-generaal in dit verband volgende pertinente vaststellingen: “*Gevraagd hoeveel bendeleden u lastigvielen, zegt uw vrouw dat vier bendeleden u thuis kwamen zoeken, maar ze niet weet hoeveel bendeleden naar het werk kwamen. Gevraagd of ze ook niet weet hoeveel bendeleden u geslagen hebben, zegt uw vrouw dat u haar dat niet heeft verteld. Gevraagd of ze weet met welke frequentie ze langskwamen, antwoordt uw vrouw ontkennend (CGVS2, p. 13). Gevraagd of uw baas op de hoogte was van wat er gebeurde, zegt uw vrouw dat ze dit niet weet en u altijd zei dat de baas niet veel langskwam op de werkplek. Gevraagd of ze weet of er ooit effectief wapens verstopt werden in de carwash zegt uw vrouw dat ze geen idee heeft of ze dat ooit gedaan hebben (CGVS2, p. 14 en 15). Gevraagd of u haar verteld heeft dat u gebeld werd door hen komt ze niet verder dan te stellen dat ze denkt dat ze belden in december, maar ze niet goed weet wat er met u besproken werd. Gevraagd hoe*

het komt dat ze dit niet weet, zegt ze dat ze hiernaar vroeg en u haar enkel zei dat ze u belden om u uit te schelden (CGVS2, p. 16), terwijl u verklaart dat ze u zeiden dat ze wisten dat u en uw vrouw in België waren en u hier werkte (CGVS1, p. 13). U verklaart zelf dat u slechts enkele dingen aan uw vrouw vertelde en hoe minder zij wist, hoe beter dit was omdat ze tegen u hadden gezegd om het aan niemand te vertellen. Ook geeft u aan dat u nadien enkele dingen aan haar vertelde, maar op een discrete manier (CGVS1, p. 11 en 21). Uw vrouw komt, na confrontatie, niet verder dan te stellen dat er dingen waren die u vertelde en andere dingen niet omdat het soms beter was dat ze niet op de hoogte was (CGVS2, p. 18). Naast het feit dat jullie verklaringen niet overeenkomen over de datum waarop u uw vrouw vertelde over uw problemen is het echter evenmin geloofwaardig dat uw vrouw zo weinig weet over de problemen die u had. U bracht, volgens uw verklaringen, uw vrouw immers op de hoogte dat u renta betaalde, waaraan ze zelfs mee bijdroeg, alsook over dat ze u vroegen om drugs en wapens te verstoppen. Ze wist dan ook reeds af van uw problemen met de bendeleden, waardoor het geen steek houdt dat ze zo weinig details zou kunnen geven. Dat ze zelfs niet zeker is over het aantal bendeleden, noch over het aantal keren dat de bendeleden langskwamen, kan dan ook bezwaarlijk geweten worden aan het feit dat het beter was dat ze hier niet van op de hoogte was, aangezien u haar reeds over uw problemen had verteld. Dat uw vrouw dit niet eens aan u gevraagd heeft nadat jullie beiden veilig in België waren, zwakt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder af.”

Voor zover verzoekers ook desbetreffend verwijzen naar het gegeven dat verzoeker zijn vrouw niet alles vertelde en de positie van de vrouw in de Salvadoraanse cultuur, stelt de Raad vast dat zij voorbijgaan aan de pertinente bemerking in de bestreden beslissingen dat verzoeker volgens zijn verklaringen zijn vrouw op de hoogte had gebracht dat hij renta betaalde alsook over het feit dat ze hem vroegen om drugs en wapens te verstoppen en dat het, aangezien verzoekster dan ook reeds afwist van verzoekers problemen met de bendeleden, dan ook geen steek houdt dat ze zo weinig details zou kunnen geven. De loutere herhaling dat verzoeker zijn vrouw niet alles vertelde en een verwijzing naar de positie van de vrouw in de Salvadoraanse cultuur, volstaan allerminst om hieraan afbreuk te doen.

2.3.5.3.3. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers evenmin geloofwaardige verklaringen afleggen over de keren dat de bendeleden bij verzoekster langskwamen na verzoekers vertrek. Aan verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd hoe vaak de bendeleden langskwamen bij zijn vrouw toen hij reeds in België was, waarop hij stelde dat zijn vrouw hem dat niet heeft verteld (notities CGVS verzoeker, p. 25). Hierop gevraagd waarom ze hem dit niet zou vertellen, gaf hij aan dit niet te weten, dat ze hem geen uitleg gaf en dat ze ook terughoudend was om dingen te vertellen (notities CGVS verzoeker, p. 25). Evenwel mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster haar man volledig zou inlichten over de confrontaties die zij nog had met de bendeleden na verzoekers vertrek uit het land, nu deze elementen immers van belang zijn bij de inschatting van hun situatie. Dat zij hem hierover blijkbaar zelfs niet ingelicht heeft toen ook zij zich veilig in België bevond, kan geenszins ernstig worden genoemd.

2.3.5.3.4. Ten slotte is de Raad van oordeel dat het geen steek houdt dat verzoeker verklaart dat de bendeleden hem viseerden omdat hij de verantwoordelijke was, maar dat verzoeker zijn baas zelf amper betrokken heeft bij het oplossen van zijn problemen. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande op het volgende gewezen: *“Vervolgens is het ook zeer bevreemdend dat u zegt dat de bendeleden u viseerden omdat u de verantwoordelijke was, maar u uw baas zelf amper betrokken heeft bij het oplossen van uw problemen. U geeft aan dat uw baas soms iedere 25ste van de maand langskwam. Ook denkt u dat de zaak ondertussen gesloten is omdat uw baas u aan de telefoon vertelde dat hij plannen had om de zaak te sluiten (CGVS1, p. 14). U zegt dat u uw baas vertelde dat u een probleem had gekend in de zaak nadat u in november 2018 meer geld werd gevraagd en u het geld van de zaak gaf. Ook zei u tegen uw baas dat ‘dit en dat’ gebeurd was, maar u wilde geen details geven en niet alles vertellen. U zei hem wel dat die personen zijn zaak wilden innemen, dat zij wilden dat u wapens en drugs stockeerde en de zaak niet van u was. U zegt dat uw baas niet wilde dat u zou vertrekken en hij u meer zou uitbetalen omdat hij wist van de problemen (CGVS1, p. 12 en 13). Later geeft u aan dat u uw baas had gezegd dat u geld moest betalen en hij u hierop opslag gaf, maar u gaf hem geen verdere details. Gevraagd wanneer u uw baas verteld heeft over uw problemen met de bendeleden zegt u dat u hem dit op 15 december 2018 vertelde, want hij u opslag gaf in januari (CGVS1, p. 21). Het is echter niet logisch dat u uw baas gedurende al die tijd, van 5 september 2017 tot december 2018, niet op de hoogte zou brengen van uw problemen aangezien deze grotendeels plaatsvonden in zijn zaak, u slechts de verantwoordelijke was en de bendeleden zelfs wapens verstopten in zijn zaak onder uw toezicht. Dat u hem hier gedurende al deze tijd niet van op de hoogte zou brengen en hem pas inlichtte nadat ze u meer geld vroegen, is dan ook weinig geloofwaardig. De problemen die u had met de bendeleden zijn immers volledig te wijten aan uw werk voor de carwash,*

waardoor het dan ook niet logisch zou zijn dat u die renta volledig zelf zou betalen en hen wapens liet verstopten zonder uw baas hiervan op de hoogte te stellen."

Verzoekers stellen in dit verband in hun verzoekschrift dat "(v)erzoeker (...) zijn baas op de hoogte (bracht) van de vervolging waarbij deze laatste hem vroeg om in de zaak te blijven", dat "het (...) geen zin (had) om zijn baas verder in te schakelen als remedie tegen de vervolging aangezien deze nooit aanwezig was (...) en, hoewel hij op de hoogte was van de vervolging, geen actie wenste te ondernemen" en dat "(z)ijn baas (...) problemen (wou) vermijden, eerder dan verzoeker beschermen, waardoor deze laatste zich logischerwijze niet tot hem richtte voor hulp". De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers hiermee geen enkele afbreuk doen aan de motivering van de commissaris-generaal dat het niet logisch is dat verzoeker zijn baas pas zo laat zou inlichten over zijn problemen met de bende, aangezien deze grotendeels plaatsvonden in zijn zaak, hij slechts de verantwoordelijke was en de bendeleden zelfs wapens verstopten in zijn zaak onder het toezicht van verzoeker. Immers werd verzoeker reeds in september 2017 gevraagd om renta te betalen en samen te werken met de bende (notities CGVS verzoeker, p. 10-11 en 16) en werd hij in de loop van 2018 meermaals bedreigd en tijdens één incident zelfs geslagen (notities CGVS verzoeker, p. 13, 17 en 19), doch vertelde hij zijn baas pas over zijn problemen met de bende nadat de bende eind 2018 om meer geld vroeg (notities CGVS verzoeker, p. 21). Door de commissaris-generaal wordt terecht gemotiveerd dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn baas hier gedurende al deze tijd niet van op de hoogte zou brengen en hem pas zou inlichten nadat ze hem meer geld vroegen. Aangezien verzoekers problemen met de bendeleden volledig te wijten zijn aan zijn werk voor de carwash, is het niet logisch dat verzoeker die renta volledig zelf zou betalen en hen wapens liet verstopten zonder zijn baas hiervan op de hoogte te brengen.

2.3.5.3.5. De Raad duidt er nog op dat verzoekers niet kunnen volstaan met een loutere verwijzing naar risicoprofielen en rapporten aangaande de algemene situatie in El Salvador om aan te tonen dat verzoekers er werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven, gelet op wat voorafgaat, desbetreffend in gebreke.

Waar verzoekers nog stellen dat zij beschouwd moeten worden als personen die zich verzet hebben tegen de eisen van een criminele bende, onderstreept de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de bende MS13.

2.3.5.4. Verzoekster geeft daarnaast nog aan dat zij renta moest betalen telkens zij haar familie ging bezoeken. De Raad is evenwel van oordeel dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om er een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade uit af te leiden. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers louter dat ze 25 of 30 dollar moest betalen om naar de wijk van haar familie te kunnen gaan, hetgeen zij ook telkens kon betalen (notities CGVS verzoekster, p. 6 en 19).

2.3.5.5. In het verzoekschrift werpen verzoekers nog op dat op 1 februari 2021 hun kind werd geboren en dat zij hierdoor een versterkte kwetsbaarheid hebben. Verzoekers stellen dat hiermee geen rekening werd gehouden door de commissaris-generaal. Verzoekers merken op dat hun kind het slachtoffer zou kunnen worden van de vervolging die wordt uitgeoefend ten aanzien van zijn ouders en dat hun kind bovendien, eens op leeftijd, zou kunnen worden gerekruteerd door de bendes.

De Raad benadrukt evenwel vooreerst dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met de bende MS13, waardoor hieruit evenmin enige vrees in hoofde van hun kind kan worden afgeleid. Verder concretiseren verzoekers op geen enkele wijze hoe het louter gegeven dat zij een jong kind hebben in hun hoofde aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. Wat betreft ten slotte nog de opmerking dat hun kind, eens op leeftijd, zou kunnen gerekruteerd worden door de bendes, is de Raad van oordeel dat deze vrees, gelet op de zeer jonge leeftijd van hun kind, louter hypothetisch is.

2.3.5.6. Waar verzoekers aanvoeren dat Salvadoraanse burgers die terugkeren uit het buitenland, in het bijzonder deze die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, geviseerd worden en zij menen dat zij bijgevolg een bijzonder kwetsbaar profiel hebben, wijst de Raad erop dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer

naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, kan geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met de bende MS13. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus. “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 p. 20-22, COI Focus. “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020, p. 20-21, COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Waar verzoekers in dit verband nog verwijzen naar het rapport “*Deported to Danger*” van 5 februari 2020 van Human Rights Watch, stelt de Raad vast dat uit dit rapport evenmin blijkt dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, kan aan de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven geen enkel geloof worden gehecht. Zij maken dan ook geheel niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Voormeld rapport van Human Rights Watch gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekers tonen allermist aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als persoon die in het buitenland hebben verbleven. Waar zij in hun verzoekschrift stellen dat “*(h)et feit dat zij haar asielrelaas reeds uit de doeken heeft gedaan bij de Belgische autoriteiten (...) haar nog kwetsbaarder (maakt) bij de bendes die tijdens de procedure werden geciteerd*”, duidt de Raad op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure. Verzoekers verduidelijken op geen enkele wijze hoe de bendes in El Salvador op de hoogte zouden geraken van hun verzoek om internationale bescherming, laat staan van hetgeen zij verklaarden tijdens de asielprocedure. De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het

risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bendeleden van bende MS13 en/of het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.5.7. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Verzoekers stellen weliswaar dat zij “*numereuze documenten (brachten) die verschillende aspecten van hun aanvraag bewijzen*”, doch wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal aangaande de door verzoekers bijgebrachte documenten terecht het volgende motiveert: “*De neergelegde documenten kunnen evenmin wijzigingen aanbrengen in bovenstaande beslissing. Zo staven jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, alsook de belastingkaart, uw huwelijksakte, de geboorteakte van jullie zoon en het bewijs van familiesamenstelling, enkel jullie identiteit, die hier niet ter discussie staat. De aangifte bij het algemeen parket is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan bovenstaande beslissing dan ook niet wijzigen.*” De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkele poging ondernemen om voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers nog wijzen op “*de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden*” en hiertoe citeren uit diverse rapporten en artikels, wijst de Raad erop dat vermits verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij (voldoende ernstige) problemen hebben gekend met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Voor zover verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (in “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 12-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat uit de meest recente bronnen blijkt dat de realiteit ter plaatse genuanceerd is en minder rooskleurig dan wat de commissaris-generaal lijkt te insinueren, dat de bendes sinds jaren sterk geëvolueerd zijn, dat de bendes niet meer alleen crimineel te werk gaan maar nu ook gepolitiseerd in hun functioneren zijn, dat de bendes dan ook niet meer als louter crimineel gemeenrechtelijke actoren kunnen worden beschouwd, dat de bendes *quasi* als een gedetacheerde autoriteit functioneren, naast de staat, en dat het bendege geweld op een zodanig niveau is dat iedereen er slachtoffer van kan zijn, tonen verzoekers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET